

Huth Gergely: Áll még a palócok vigyázó keresztje

2022 december 22. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Itt az id?, hogy leporoljuk zászlóinkat és újraformáljuk közösségeinket!

„Mi, magyar demokraták, akik hiszünk egy erkölcsös polgári demokráciában, hiszünk a nemzet függetlenségében, hiszünk hazánk jelenében és jöv?jében, akik saját akaratunkból választottunk magunknak kormányt, amelyt?l hazánk felvirágoztatását várjuk […], egyre növekv? aggodalommal látjuk, hogy a nemzetközi nyilvánosságban megjelen? hazug és elfogult híradások miképpen er?sítenek föl egy olyan közhangulatot, amely méltatlan és igazságtalan színben tünteti fel országunkat, s amely egyre nagyobb károkat okoz hazánk gazdaságának és a magyar embereknek.”

Ismer?s? Pedig jó tíz éve, 2012. január 10-én látott napvilágot a szöveg, azaz az els? „Békemenet Magyarországért”, felhívása, amelyet azért tettek, tettünk közzé, hogy együtt hallassuk a hangunkat és közösen álljunk ki a mellett a kormány mellett, melynek (nyolcévnyi böszme kormányzás és gazdaságpolitikai ámokfutás elszenvedése után) kétharmados kormánytöbbséget szavazott meg az ország.

Akkor talán a f?szervez?ket, azaz Bayer Zsoltot, Bencsik András, Csizmadia László, Stefka István és Széles Gábort is meglepte, hogy milyen elképeszt?en hatalmas tömeg gondolta úgy: mozdulni kell!

Legalább félmillió nemzettársunk vonult fel a „Nem leszünk gyarmat!” jelmondat mögött, elutasítva a már hetek óta sz?nni nem akaró, külföldi hátter? puccskísérleteket és a magyar állampapírok – végs? soron a padlóról épp felálló nemzetgazdaságunk – elleni spekulatív támadássorozatot.

Még abban az évben interjú készült Orbán Viktorral, az Egy a haza – Békemenet 2012 cím? emlékkötetbe, melyben a miniszterelnök azt mondta: ha a polgárok nem mutatják meg az erejüket, vélhet?en már nem ? volna a kormányf?.

„Ha nincs a békemenet, ha nem állt volna sorompóba néhány százezer magyar, hogy világossá tegye, ragaszkodik ahhoz, hogy demokratikusan d?ljenek el az ország dolgai, akkor lehet, hogy valóban nem éltük volna túl ezt az id?szakot. Ha a hagyományos diplomáciai szkander er?szabályai érvényesültek volna, és a közönség nem szállt volna be a mérk?zésbe az egyik fél oldalán, akkor könnyen lehet, hogy ezt az interjút tényleg egy másik miniszterelnöknek kellett volna adnia.”

Bár sokféle vádaskodás jelent meg akkoriban a posztkomcsi, balliberális sajtóban fizetett menetel?kr?l, kormányzati háttérsegítségr?l, valójában a békemenet teljesen civil kezdeményezés volt. Olyannyira civil, hogy éjszakába nyúló viták és egyeztetések révén alig sikerült egybeboronálni a jó szándékú kezdeményezéseket, hogy ne több kisebb tüntetés legyen, hanem egyetlen, meggy?z? erej?.

És láss csodát: a kormány túlélte az els? komoly próbatételt, bravúros kommunikációs csellel leszerelték a spekulánsokat (Gyuri bátyánk, egyesek szerint, a Holdról is látható összeget veszített az ügyleten), miközben az egyként kiálló hatalmas tömeg elbizonytalanította az amerikai és német beavatkozási kísérletek bábmestereit.

A dics?séges pillanatokat most azért idéztem fel, mert az els? békemenet kiváló példa egy elvh?, er?s közösség és a szimpátiájával támogatott politikai er? sikeres, sallangoktól mentes kooperációjára, közös gy?zelmére. De jó példa erre a polgári körök sorának 2002 utáni megalakulása is, mely az 1956 utáni els? nagyszabású nemzeti mozgalomként visszaadta az antikommunista, patrióta oldal önbizalmát, er?t és egységet biztosított a következ? évek küzdelmeihez.

A közhatalom „plebejus” (kés?bb polgári) támogatására sok sikeres példát találunk a magyar történelemben. Visszautalhatnék a honfoglalás el?tti id?kre, az Aranybullára, a törökver? háborúk egységére, a dics? szabadságharcainkra, arra, hogy nemcsak a büszkeségünk, de a szabadságvágyunk is hungarikum.

Mégis inkább ismét Orbán Viktor egy indokolatlanul kevés reflektorfényt kapott beszédét idézem vissza. Tavaly volt harminc éve, hogy az utolsó orosz katonát is sikerült hazaküldeni Magyarországról. 1991. június 19-én szereztük vissza a szuverenitásunkat, az évfordulót a hazaszeret? magyarok évr?l évre megünneplik: ez a magyar szabadság (vagy függetlenség) napja.

Orbán Viktor, aki ellenfelei szerint mindenkinél jobban ismeri a magyar néplelket, a tavalyi évfordulón arról beszélt, hogy a magyarság története szabadságharcok egymásba fonódó sorozata. Azt mondta: „A szovjetek sem kimentek, hanem kiszorítottuk ?ket. Ügyesen, vérveszteség nélkül, bátran és ravaszul megdöntöttük, ledöntöttük,

kiszorítottuk és kivívtuk. Ma is ugyanazok vagyunk, akik voltunk: Európa utolsó máig él? szabadságharcosai.”

E szabadságharcos, elnyomás alatt rebellis, felemel? korszakokban h?siesen odaadó lelkületünket ma leginkább polgári, patrióta öntudatnak nevezhetjük. Ami a nemzeti oldalt mindig is összekovácsolta.

Békés Márton remek kiskátét írt az ?sszel Nemzeti blokk címen. Érdekesen és történészi igénnyel érvelve kifejtette, mit rejt az állítás, hogy „szélesen megyünk”. Szerinte az új, er?s többséget jelenti, melyet a nemzeti kormányzás által jól kijelölt közös érdek fog össze. A remek gondolkodónak teljesen igaza van: sokkal jobb vállalható érdekek mentén stabil többségben lenni, mint teljes igazunk tudatában ellenzékb?l nézni, hogyan zúzzák szét országunkat a nemzetközi ügynökök és hazai kollaboránsaik. Ugyanakkor nem felejthetjük el, hogy kik vagyunk és honnan jöttünk!

A mi szemünkben a sorainkba férk?z?, sokadik mezét felhúzó opportunista vagy a megtért komcsi nem lehet egyenérték? a hajlíthatatlan, nemzeti-patrióta elvei mellett jóban-rosszban kitartó eszmetársainkkal! Tudnunk kell egymásról és tudatában kell lennünk, hogy a nemzeti blokkon belül létezik egy kisebb halmaz: a polgárok, hazafiak összetartó szövetsége, mely szövetség anyagi érdekekt?l és vezényszavaktól függetlenül is tudja, mi a dolga.

A kétezres években, a Magyar Nemzet huszonéves újságírójaként, a Hír TV kezd? m?sorvezet?jeként megtapasztalhattam a csodát: ahogyan öntevékeny, helyi közösségek kézr?l kézre adtak bennünket, tanítgattak, meséltek és megmutatták: tradíciókból táplálkozva, egymás kezét fogva mire képesek. Akkoriban lüktetett az egész ország, pár hónappal Medgyessy Péter gy?zelme után nem találtunk senkit (pláne vidéken!), aki vállalta volna, hogy a kommunistákra szavazott. Mindenhol tenni akartak valamit a hazáért.

Egy nógrádi faluban, Herencsényben például a „palócok vigyázó (12 méter magas) keresztjét” állították fel a falu melletti hegyen. Az asszonyok virágokat hoztak a kertekb?l, és dunsztosüvegekbe rakva azokat, kidíszítették a keresztig vezet? utat. A férfiak saját kezükkel és közadakozásból készítettek mindent, a Csík zenekar jelképes díjért húzta a csárdást az éppen csak megszilárdult beton színpadon. Mi biciklivel, Muray Gáborral érkeztünk Budapestr?l, a helyi patriótaházban vendégeskedtünk, és nagy lelkifröccsöt kaptunk összetartásról, önzetlenségr?l. Megtanultuk, hogy „ezeknek sosem engedünk”. Azóta száz meg száz ilyen példával gazdagodtam, az egész Kárpát-medencében.

Most újra nehéz id?ket élünk. A legtöbbünk jövedelmét alaposan megdézsmálta a háborús infláció, nem tudjuk, mit hoz a jöv?, mi lesz a gyerekeinkkel, szétzilálódik-e a közép-európai er?tér vagy gy?zhet-e a magyarok által els?ként képviselt „normálisok lázadása”. Mégsem rosszabb a helyzetünk, mint amikor 2005-ben a herencsényiek megmutatták, ki az úr a vidéken, vagy amikor az államcs?d és puccskísérletek fenyegetésében, 2012-ben megindult a békemenet méltóságteljes tömege és megvédte az ország szuverenitását.

A mostani vészterhes id?kben sem eshetünk letargiába! Le kell tehát porolni zászlóinkat, újra kell szervezni polgári közösségeinket és tenni a dolgunkat, mint mindig, ha szólít a haza!

Borítókép: A palócok vigyázó nagykeresztjének felszentelése Herencsényben, 2005-ben (Fotó: Nogradikum)

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

Ajánló